

Gerçek Dünyada Gerçek Bir Devrim Yapmak

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 14 Eylül 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #923 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian'ın "MLM vs. Anarchism" yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [RW ONLINE:MLM VS. ANARCHISM \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Bu diziyi bitirirken anarşizmle ilgili bir noktaya daha değinmek istiyorum. Bazı anarşistler -ve bu aynı zamanda PL (İlerici İşçi Partisi) gibi sözde komünist yarı-anarşistler için de geçerlidir- yalnızca kapitalizmden "arta kalanları" siyaset ve ideoloji gibi üst yapı alanında derhal ortadan kaldıracabileceklerini iddia etmezler, bununla birlikte, aslında kapitalist üretim ilişkilerinin tüm yönlerinin mevcut sistemin yıkılmasıyla birlikte *tek seferde* ortadan kaldırmanın mümkün olduğunu öne sürerler. PL'nin konumu bu açıdan incelemeye değer tuhaf bir durumdur.

PL, 60'lı yıllarda bir süreliğine ve belli bir dereceye kadar Kültür Devrimi'ni ve sosyalist Çin'i kendilerine model olarak almıştı. Dışarıdan "Maoist" olarak görülüyorlardı. Fakat PL sonradan halen emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada sosyalist toplumun karmaşıklığını, zorluklarını ve komünizme doğru ilerleme mücadelesi konusunda sabırsızlığa kapıldı. Bu doğrultuda *"tüm bu boktan şeyleri tamamen ortadan kaldıralım ve doğrudan komünizme sıçrayalım"* dediler. Görünüşe göre, sosyalizmi nispeten uzun ve çok keskin bir şekilde çelişkili bir dönem olarak belirleyen, sosyalizmi komünizme bir geçiş dönemi olarak belirleyen bütün bu şeylerle boğuşmaktan yorulmuşlardı. İşin aslı şöyle diyorlardı: *"Siktir et gitsin, şimdi doğrudan komünizme geçiştin bahsedelim. Hem niçin bütün bu sosyalizm evresine ihtiyacımız var ki? Zaten her türlü soruna yol açmaktan başka neye yaradı? Sosyalizm evresindeki her tür sorunla ilgili bir sürü deneyim var."* Bu nedenle, bir

çeşit yarı-anarşist fakat görünüşte pek çok yönden fazlasıyla “sol” bir pozisyon benimsemişlerdi.

Bunun bir örneği olarak, okuduğum bir raporda bazı PL üyelerinin bahsettikleri bir toplantıya dair bir hikaye vardı: “Devrim yapacağız ve sonra hemen parayı ortadan kaldıracacağız!” Hayır yapamayacaksınız. Öncelikle, mevcut çizginizle herhangi bir devrime öncülük edemeyeceksiniz; ve sizin hayali devriminize karşı olarak gerçek bir devrim yapıldığında ise parayı hemen ortadan kaldırmak mümkün olmayacak. Bunun nedeni parayı gerekli kılan maddi koşulları ve çelişkileri ortadan kaldırmamanın uzun bir süre mümkün olmayacak olmasıdır. Bunun yapılması, devrimci mücadelenin bütün bir tarihsel geçiş dönemini gerektirecektir; dünya çapında para kullanmadan üretim ve değişim yapmanın mümkün olacağı maddi ve ideolojik koşulları meydana getirmek gerekecektir.

Marx, ekonomi politiğe ilişkin yazılarında toplumda farklı emek türleri olduğuna dikkat çeker. “Basit” emek ve “bileşik” emek dediği şey vardır. Başka bir deyişle, belirli temel becerileri ve gerçekleştirilmesi için fiziksel yeteneği gerektiren bir emek vardır; ve daha fazla zaman, eğitim ve öğretim gerektiren daha karmaşık beceriler ve yetenekler içeren başka emek türleri de vardır. Bu nesnel bir gerçektir.

Basitçe söylemek gerekirse, herhangi bir staj yapmadan, herhangi bir çalışma yapmadan, herhangi bir eğitim almadan bir nükleer fizikçi, çocuk doktoru, mühendis, mimar veya bir ekonomi planlamacısı olamazsınız. Bunları yapmak için gerekli bilgi ve becerileri edinmek için burjuva eğitim sisteminden geçmek zorunda değilsiniz, ancak bazı formal eğitim ve öğretime sahip olmalısınız. Bu yetenekleri geliştirebilmek zaman, çalışma ve mücadele gerektirir. Ve toplumda insanların bu işlevleri yerine getirmesine ihtiyaç vardır. Buna olan ihtiyacı ortadan kaldıramazsınız. Eğer bir devrim yapmışsanız ve her türden fizikçi, bilim insanı, doktor ve diğer her şey olmadan işleri yürütmeye çalışırsanız, bu durumda insanların ihtiyaçlarını karşılayamazsınız. İnsanlar, “Bu ne böyle, lanet

burjuvaziyi hemen geri getirin!" diyeceklerdir. Yaşayacağınız problemlerden biri budur. "Bu lanet olası PL'yi derhal gönderin ve burjuvaziyi hemen geri getirin, çünkü en azından onlar bazı sorunlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı!" diyeceklerdir.

Maddi gerçeklikle uğraşmanız gerekecek. İnsanlar yemek yemeli, insanların kıyafetleri olmalı, insanların tıbbi bakıma ihtiyacı var, vb. Bunları yapmak için belirli bir eğitim, öğretim ve becerilere sahip insanlar gerekir. Ve halk kitleleri öyle bir gün ayağa fırlayıp bütün bunlar birdenbire olmayacaktır.

Kafa/Kol Emeği Meselesi

Dünya proleter devriminin bir parçası olarak komünizme doğru ilerlemeyi sağlayabilmek için, kafa ve kol emeği arasındaki farkın üstesinden gelinmesi, kitlelerin toplumun tüm farklı alanlarına -eğitim ve kültür dahil ekonomik, sosyal, politik ve ideolojik alanlara- hükmetmesi ve bunları dönüştürmesi sosyalist devrimin temel bir hedefidir.

Komünizme ulaşılnca, dünya çapında bu büyük toplumsal çelişkilerin -kafa ve entelektüel emek gibi çelişkilerin- üstesinden gelinmiş olacak ve böylece, meta ilişkilerinin ve paranın yaşamın maddi gereksinimlerinin üretilmesi ve değiş tokuş edilmesinde, ayrıca toplumun ve insanların her yönden gelişiminin teşvik edilmesinde herhangi bir yönünü koruma ihtiyacı da aşılacaktır. Ancak tüm bunlar uzun bir tarihsel dönemi -çılgır açan devrimci bir mücadeleyi- gerektirecektir. PL'nin sandığı gibi, eski düzenin yıkılmasıyla bütün bunlar hemen yapılamaz.

Peki ne yapacaksınız? Eski toplumda eğitim almış doktorlar, fizikçiler, öğretmenler ve diğer insanlardan yararlanmayacak mısınız? Hepsini öldürecek misiniz? Yoksa hepsini hapse mi atacaksınız? Veya görünüşe göre PL'nin yapmak istediği şey şudur, onlara kalkıp "Bu işleri yapmaya devam edeceksiniz,

ancak herkesle aynı maaş alacaksınız.” diyeceksiniz. Bunu denerseniz, iki temel sorun olacaktır. Biri politik sorun, diğeri ise maddi-ekonomik sorun.

“Peki ne yapacaksınız? İşlerini yapmaları için kafalarına silah mı dayayacaksınız? Pekala, o halde başka birileri başka silahlarla gelecek ve onları başka bir şekilde harekete geçirecektir.” – Bob Avakian

Politik sorun, bu insanların belirli becerilere sahip olduklarını bilmeleridir ve bunun karşılığında belirli bir şekilde ücret almaya alışırlar. Bunun sınırlandırılmasına istekli olabilirler, özellikle de onları devrimci mücadeleye doğru bir şekilde kazanırsanız bu olabilir; ancak çok azı bu farklılığın bir anda ortadan kalktığını görmeye istekli olacaktır. Ve bunun neden yapılmaması, neden bu tür farklılıkların bir anda ortadan kaldırılmaması gerektiğine dair gerçek nesnel nedenler de vardır. Sadece öznel bakış açıları açısından bile, bununla uyumlu olmayacakları görülebilir. Peki ne yapacaksınız? İşlerini yapmaları için kafalarına silah mı dayayacaksınız?

Pekala, o halde başka birileri başka silahlarla gelecek ve onları başka bir şekilde harekete geçirecektir. Diğer güçler - kapitalist restorasyonun güçleri- orada olacak ve yapmaya çalıştığınız bu aptallıklarla güçlenmeye devam edeceklerdir.

Ve bu politik meseleyle birlikte temelde yatan maddi ve ekonomik bir sorundur. Gerçek şu ki, toplumdaki tüm üretim ve değişim, emeğin harcanmasını ve belirli miktarda harcanan emeğin değişimini temsil eder. Nitelikli emek, daha fazla harcanan emeği temsil eder. Bunu geliştirmek daha fazla zaman alır. Vasıfsız işgücünden daha fazla zaman alır. Bu durum doktor olmak için harcanan emek ve diğer “meslekler” için de geçerlidir. Bu “profesyonel” insanlara boyun eğmek zorunda değiliz, bununla birlikte maddi gerçekliği de tanımalıyız. Onların küçük burjuva önyargılarını ve ayrıcalıklarını tercih etmemize de gerek yok, fakat burada maddi gerçekliği ve onun ilişkilerini kabul etmek durumundayız.

Bu “meslekler” gerekli bilgi, eğitim ve becerileri kazanmak için daha fazla emek zamanı gerektirir. Öyleyse, bu “mesleklerdeki” insanlara vasıfsız emeğe ödediğiniz miktarın aynısını ödemek istiyorsanız, gerçekte temelde yatan maddi gerçeklik açısından, eşit olmayan miktarlardaki emeği birbirinizle değiş tokuş etmiş olursunuz. Ve bu mantıksız hale gelecektir -genel olarak üretimi ve değişimi etkileyecektir- ekonomi bu şekilde sabote edilecektir. Tüm bu bilgi, eğitim ve becerileri geliştirmek için insanların belirli bir miktar - “bileşik” veya “çoğaltılmış”- emek harcamasına neden olacaksınız. Bu ücret biçiminde (parayı kaldırırsanız başka bir simge ile) olacaktır ve bu da bu bilgi, eğitim ve becerileri geliştirmek için gerçekten harcadıklarından daha az emeği temsil edecektir. Dolayısıyla, tüm ekonomik sisteminiz berbat olacaktır: Eşitsiz miktarlarda emek değişiminde bulunacaksınız ve bu durum tüm ekonominizi ve tüm politik sisteminizi kaosa sürükleyecektir.

Ve bir kez daha, diğer güçler yani burjuva güçler gelip “Yoksa unuttunuz mu, bizler bu işlerin nasıl yapılması gerektiğini

bunlardan çok daha iyi biliyorduk!” diyeceklerdir. Bu durumda insanlar onlara yönelecektir, çünkü dedikleri doğrudur, bu işleri nasıl yapacaklarını bunlardan çok daha iyi biliyorlar.

Şunu belirtmek gerekiyor. Diyalektik materyalist bir bakış açısına ve yöntemine sahip bir MLM öncü tarafından yönetildiğinde, proletaryanın yaptığından daha iyi nasıl yapacaklarını bilmezler, ancak bunu PL türünden küçük burjuva anarşistlerinden ve idealistlerden daha iyi nasıl yapacaklarını bilirler.

Öyleyse bu materyalizmin -diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizmin- önemli bir noktasıdır. Siyasi-ideolojik üstyapıdaki ifadelerinin yanı sıra ekonomik temeldeki gerçek maddi çelişkilerle uğraşırken, toplumun gerçek devrimci dönüşümünü gerçek dünyada gerçekleştirmeye nasıl devam etmemiz gerektiğini anlamak için uygulanmalıdır.

Sosyalist Toplumda Niçin Devrimci Bir Orduya İhtiyaç Var?

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 7 Eylül 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #922 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian’ın “MLM vs. Anarchism” yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [RW ONLINE:MLM VS. ANARCHISM, Part 4 \(revcom.us\)](http://www.revcom.us)

Dünya çapında komünizme ulaşılan kadar sosyalist devrim boyunca, devlet ve öncü partiye olan ihtiyacı belirleyen aynı temel ilke, devlet iktidarının temel direği olan silahlı

kuvvetler için de geçerli olacaktır. Basitçe ifade etmek gerekirse, sosyalist geçiş döneminin tamamı olmasa da büyük bir kısmında sürekli bir orduya ihtiyaç duyulacaktır, elbette bu burjuva devletin eski ordusu değil, yeni bir ordu olacaktır, yani proleter devletin devrimci ordusu...

K. Venu'ya karşı polemikte*, öncelikle Marx ve Engels'in belirttiği, ardından Lenin tarafından yazılan "*Devlet ve Devrim*" içinde tasavvur edildiği üzere; sosyalist bir toplumda sürekli ordunun kaldırılmasının neden mümkün olmadığına dair önemli bir analiz yer alır. Sürekli orduyu kaldırmak uzun bir süre mümkün olmayacaktır. Bu analiz, sosyalizmi kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olarak belirleyen bahsettiğim çelişkilere, sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilere ve dünyanın durumuna odaklanır. Bunlar dünya proleter devriminin eşitsiz gelişimiyle bağlantılı çelişkilerdir. Sosyalist devletlerin her seferinde bir (veya birkaç) ülkede ortaya çıkması ve uzun süre halen emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada var olma olasılığı yüksektir.

Bu koşullar altında -K.Venu'ya karşı polemikte de işaret ettiğimiz gibi- daimi orduyu ortadan kaldırmaya çalışmak ve yerine "bütün halkın" genel silahlanmasını koymak, proletaryanın silahlı güç tekelinin yani proletarya diktatörlüğünün kaldırılması çağrısı anlamına gelir. Sınıflar olduğu müddetçe ve sürekli olarak sınıfsal ayrımlara yol açan ve bunları yeniden üreten temel bir maddi temel olduğu müddetçe- eğer proletaryanın silahlı güç üzerinde bir tekeli yoksa, başka biri o silahlı güç tekeline sahip olacaktır... Ve bilin bakalım bu kimdir? Burjuvazi.

Şimdi, K.Venu'ya karşı polemikte de belirtildiği üzere, bu durum kitleleri silahlandırmanın -ve daha spesifik olarak, kitlelerin örgütlü silahlı gücünü, daimi ordunun yanında milisler biçiminde inşa etmenin- önemli olmadığı anlamına gelmez. Bu ve diğer yollarla, tüm sınıfsal ayrımların en nihayetinde ortadan kalkmasından önce bile daimi ordunun yerini *en geniş halk kitlelerinin genel silahlanmasına*

bırakabileceği noktaya doğru çalışmak gerekir. Sosyalist geçiş evresinde bir süreliğine de olsa daimi bir ordu olmadan yapamayacağınız gerçeği, nihayetinde ayrı silahlı insan topluluklarını ortadan kaldırma amacıyla çalışma yürütmenin ve mücadelenin önemini ne yok sayar, ne de bunun önemini azaltır. Çünkü bu “profesyonel ordular” gerçekten devrimci ordular olsalar ve pek çok yönden halk kitleleriyle bağlantılı olsalar da, bir bütün olarak halk kitlelerinden ayrı ve farklı olan “profesyonel ordulardır”.

Anarşizm, genel olarak iki büyük rakip sınıftan birinin - burjuvazinin ve proletaryanın- düzenine kendiliğinden bir şekilde direnen “küçük burjuvaziyi” temsil etmektedir.

Genel olarak devlet iktidarı ve bir bütün olarak üstyapı meselesinde olduğu gibi, belirleyici olan bu silahlı kuvvet alanında da kitlelerin proletarya diktatörlüğünü uygulamak için gittikçe daha fazla sürece dahil olması ve buna güvenmesi çok önemlidir. Çünkü proletarya diktatörlüğü tam da bu şekilde bütün önceki biçimlerden tamamen farklı, yeni ve niteliksel olarak farklı bir devlet biçimidir. Dahası, yalnızca kitlelerin proletarya diktatörlüğüne giderek daha fazla çekilmesi ve buna güven duymaları değil, aynı zamanda bunun tüm uluslararası proletarya ile birlikte komünizme geçişe hizmet etmesi de çok önemlidir. Bununla birlikte, özellikle sosyalizmin ilk aşamalarında ve sosyalist dönemde belirli bir

süre için bunun kolay bir cevabı olmayacaktır. Daimi orduyu ortadan kaldırmak ve basitçe kitlelerin eline silah vermek, hatta kitleleri milisler halinde örgütlemek mümkün olmayacaktır.

Devrimci Çözümler Gerektiren Meseleler

Yalnızca kitleleri silahlandırmak ya da onları silahlı milisler halinde örgütlemek, sosyalist devlet ordusunu gerekli kılan ve bunun temelinde yatan çelişkileri (sosyalist toplumun kendi içindeki çelişkileri ve geri kalan emperyalist ve gerici devletlerin ve onların silahlı kuvvetlerinin dünyanın çeşitli yerlerinde varlığını) dönüştüremez. Bu durum, tıpkı bir bütün olarak devleti ve belirli bir toplumda önderlik uygulayan öncü partiyi gerekli kılan temel çelişkilerin ortadan kalkmamasına benzer.

K.Venu'ya karşı polemikte şu şekilde belirtilir:

“... hem sürekli ordu hem de halk milisleriyle ilgili belirleyici mesele, silahların gerçekten veya yalnızca resmi olarak kitlelerin elinde olup olmaması değildir. Bu mesele, sürekli orduda ve milislerde uygulanan önderliğin doğasına bağlıdır. Ve bu önderliğin doğası, çizgi meselesinde -genel olarak hem ideolojik hem politik çizgide, hem de somut politikalarda- yoğun şekilde ifadesini bulur. Bu durum, silahlı kuvvetler (milisler dahil) içindeki iç ilişkileri ve bu silahlı kuvvetler ile halk kitleleri arasındaki ilişkileri içerir; aynı zamanda bu silahlı kuvvetlerin temel amaç ve hedeflerinin, onların savaşma ilkelerinin, doktrinlerinin vb. buradan süzülmesi gerektiğinin formüle edilmesini de içerir... Proletarya devletinin silahlı kuvvetlerinin proletaryanın devrimci çıkarları doğrultusunda hareket eden kitlelerin silahlı gücünü temsil edip etmediğini belirlemede belirleyici olan şey bu yaklaşımın tutarlı bir şekilde uygulanması ve devamlı olarak çizgiye odaklanan bir mücadele izlenmesidir.”

Açıktır ki, anarşist bir çizgi ve yaklaşım tüm bunlarla doğru

bir şekilde baş edemez!

Bir kez daha belirtmek gerek. Anarşizm, genel olarak iki büyük rakip sınıftan birinin -modern toplumu yönetebilen ve onun oldukça gelişmiş ve son derece toplumsallaşmış üretici güçlerinden yararlanabilen yegane iki sınıftan birinin, yani proletarya ve burjuvazinin- düzenine kendiliğinden bir şekilde direnen küçük burjuvaziyi temsil etmektedir. Ya da daha kapsamlı ve çok yönlü bir şekilde ifade edersek; küçük burjuvazi, ya burjuvazinin ya da proletaryanın egemenliği altında ezilir, fakat aynı zamanda bu sınıflardan hangisi iktidardaysa ona katılma eğilimindedir. Genel anlamda, küçük burjuvazi, mücadele içindeki iki sınıfın (proletarya ve burjuvazi) biri ve diğeri arasında sürekli bocalarken, öznel olarak her ikisinden de ayrı durur ya da üstünde durur! Marx, bu önemli noktaya vurgu yapmıştır:

“Küçük-burjuvazinin, ilke olarak, bencil bir sınıf çıkarını zafere ulaştırmak istediği yolundaki sınırlı bir anlayışı paylaşmamak gerekir. Küçük-burjuvazi, tersine, kendi kurtuluşunun özel koşullarının genel koşullar olduklarına ve bu koşullar dışında modern toplumun kurtarılamayacağına ve sınıf savaşımının da önlenemeyeceğine inanır... Demokrat, küçük burjuvaziyi -yani iki sınıfın çıkarlarının aynı anda karşılıklı olarak körelmiş olduğu bir geçiş sınıfını- temsil ettiği için, kendisini genel olarak sınıf karşıtlığının üstüne yükseldiğini hayal eder.” (Karl Marx – *Louis Bonaparte’ın 18 Brumaire’i*)

Küçük burjuva demokrat bakış açısının radikal bir ifadesi olarak anarşistlerin programına yansıyan şey budur. Özellikle iktidarın ele geçirilmesinden önce ve sonra devrimin silahlı kuvvetleri de dahil (iktidar onlar olmadan ele geçirilebilecekmişçesine) hiçbir devletin, öncü partinin, hiçbir önderliğin (veya “hiyerarşinin”) olmaması. Bu görüş, eskiyi devirmek, eski düzeni yıkıp devrimi sömürü ve baskının tüm koşullarının ve tüm temellerin tamamen ortadan kaldırılmasına dek ilerletmek konusunda aciz olan, temelde

küçük burjuvazinin sınıfsal konumunun ve bakış açısının bir ifadesidir. Böylesi bir program bilinçli proletarya tarafından reddedilmelidir. Sınıfsal bir bilince sahip proletarya, kendi önderliği altında -öncü partisinin önderliği ile gerçekleştirilecek- devrimci bir hareket inşa etmek durumundadır. Devrimci mücadele komünizmin dünya çapındaki başarısına dek ileriye taşınmalı ve en nihayetinde devlet ve parti de dahil her türden hiyerarşi ve sınıfsal bölümler ortadan kaldırılmalıdır. Ve tüm bu süreç boyunca, devrimci proletarya, küçük burjuva demokratları kazanmaya çalışmalıdır. Özellikle de aralarında daha radikal olanları kazanmak durumundadır. Bununla birlikte, onların küçük burjuva demokratik önyargılarına ve yanılsamalarına boyun eğmeden ve devrimci mücadeleye baştan sona önderlik etmenin gerekliliği ve sorumluluğundan kaçınmadan bu süreç ele alınmalıdır.

*K.Venu, sosyalizmden komünizme geçişte öncü partinin belirleyici rolü meselesini reddeden ve Marksizme sırtını dönmüş Hindistan'daki eski bir Maoist liderdir. *"Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız"*, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17 içinde DKP ABD Başkanı Bob Avakian, K.Venu'nun hatalı çizgisini çürütmüştür.

Niçin Öncü Bir Partiye İhtiyacımız Var?

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 31 Ağustos 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #921 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian'ın *"MLM vs. Anarchism"* yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [MLM vs. Anarchism: Why Do We Need A Vanguard Party \(revcom.us\)](http://www.revcom.us)

Anarşizmin öne sürdüğü temel noktalardan biri, öncü bir partiye ihtiyaç bulunmadığı ve bunun pozitif bir role sahip olmadığıdır. Böylesi öncü partilerin özgürleşmenin önünde engel olduğunu, elitist ve gereksiz hiyerarşik yapıları kurduklarını, ayrıca iktidara geldikleri yerlerde bu tür öncülerin kaçınılmaz olarak yeni baskıcı ve zalim yönetici klikler haline geldiklerini öne sürerler. “The Who” grubunun 60’lar ve 70’lerin başlarındaki şarkısıyla aynı nakaratı tekrar ederler: *“Yeni patronla tanışın, aslında eski patronun aynısı... umarım yeniden keriz yerine konulmayız.”* Bu sözler, küçük burjuva güçler arasında çok yaygın bir nakarattır. Ayrıca radikal küçük burjuva güçlerin birçoğunun kendiliğinden bakış açısıyla da “akortlu” bir görüşür.

Bu mesele *“Eğer Devrim Yapma Konusunda Ciddiyseniz Niçin Gerçekten Bu Tür Bir Partiye İhtiyacınız Var?”* başlıklı makale içinde doğrudan ele alınmıştır (Makale bazen *“Little Steven Makalesi”* olarak da anılır, çünkü Little Steven Van Zandt’ın* bir partinin nelerin yapılması gerektiğini söylemesine ihtiyacın bulunmadığı veya bundan hoşlanmama temasını içeren bir parçasındaki sözlerle ilişkindir). Bu makalede de belirtildiği üzere, evet öncü bir parti mevcut ve bunun var olması gerekiyor; çünkü komünistler devrime otostop çecekleri bir yolda olmak; ya da kitlese bir devrimci ayaklanmanın sırtına binerek iktidara gelip sonrasında yeni bir sömürücü grup haline gelmek istemiyorlar. Öncü bir partinin var olması gerekli; çünkü, sınıflara bölünmüş bir toplumdaki çelişkiler göz önüne alındığında, sömürücü sistem ve bu sistemi temsil eden ve onu yöneten sınıf güçleri, en nihayetinde böylesi bir öncü parti olmadan devrilip ortadan kaldırılamaz.

Şimdi (bu yazı dizisinin [ilk bölümünde](#) söylediğim gibi), yeni bir yönetici ve sömürücü klik olma arayışı içinde bulunan ve bunu hayata geçirmeye çalışan çeşitli güçlerin komünist bir parti içinden ortaya çıkması durumu oldukça gerçek bir

fenomendir. Daha spesifik olarak, sosyalist toplumun ve komünist öncünün içinde kapitalist yolu seçen ve kitleler üzerinde kapitalist sömürü sistemini ve burjuva diktatörlüğünü sürekli olarak yeniden kurmaya çalışan insanlar olacaktır.

Sosyalist bir toplumda kitlelerin kapitalist restorasyonu destekleyen bu tür programların ve güçlerin esas doğasını tanıması ve buna karşı devrimci mücadele yürütülmesine öncülük edebilmesi belirleyici bir meseledir. Dahası, kitleleri ve toplumu devrimcileştirmenin ve dünya proleter devriminin bir parçası olarak komünizme doğru ilerletmenin önemli bir yönü olarak partiyi sürekli olarak devrimcileştirmek çok önemlidir.

Bununla birlikte öncü bir partiye duyulan ihtiyaç esas olarak komünistlerin öznel arzuları veya niyetlerinden kaynaklanmaz. Sınıflara bölünmüş toplumun temelindeki çelişkilerden ortaya çıkar (Kafa/kol emeği arasındaki çelişkilerin yanı sıra diğer büyük toplumsal çelişkiler de buna dahildir). Sosyalist toplumdaki durum, kapitalist toplumdakinden niteliksel olarak farklı olsa da eski sistemin devrilmesinden ve yeni sosyalist bir toplumun kurulmasından sonra bile öncüye duyulan ihtiyaç devam edecektir.

“Eğer basit bir şekilde “öncü rol oynayan bir parti olmasın,

bir devletimiz de olmasın” diyorsak, bu durumda burjuva güçlerin önderliği ve egemenliği kendi rolünü oynayacak demektir.” – Bob Avakian

Sosyalizmde, bu çelişkileri (toplumdaki farklı gruplar arasındaki bu farklılıkları ve eşitsizlikleri) her aşamada mümkün olan en yüksek derecede sınırlayabilirsiniz ve sınırlamalısınız da; fakat bunların hemen ya da çok kısa bir sürede üstesinden gelemezsiniz. Ve eğer hemen bunların ötesine geçmeye çalışırsanız veya görmezden gelerseniz sosyalizmi sabote edersiniz ve burjuvazinin şu veya bu şekilde yeniden iktidara gelmesini kolaylaştırırsınız. Burada yine birkaç yazımda vurguladığım önemli bir nokta var: Sosyalizmle birlikte kitleler ekonominin efendisi ve bir bütün olarak toplumun yöneticileri olurlar, ancak bu görecelidir ve mutlak değildir. Çelişkilerden kaynaklanan hareket halindeki bir şeydir; ve K.Venu’ya** karşı polemikte işaret edildiği gibi, kitlelerin sosyalist toplumun efendileri olarak bu rolü “hem toplumun tüm alanlarına kendi katılımlarıyla doğrudan ifade edilir, hem de her şeyden önce devlet ve öncü parti olmak üzere bir dizi araç aracılığıyla temsil edilir.”***

Başka bir deyişle, eski sistemin yıkılmasından sonra bile, topluma kapitalizmden arta kalan temel çelişkilerden kaynaklı sınıfsal ayrımların damgasını vurduğu müddetçe kitlelerin toplumun efendileri olarak genel rollerini yerine getirmeleri ve bu rolü, içerdiği tüm çelişkilerle birlikte, partinin ve partinin öncü rolü olmaksızın giderek daha fazla üstlenip uygulamasının başka bir yolu yoktur. K. Venu’ya karşı polemik şöyle devam eder: “Kapitalizmden komünizme geçişi dünya çapında karakterize eden çelişkiler göz önüne alındığında, eğer Parti, proleter devlet içinde sahip olacağı öncü rolü oynamazsa, bu rol diğer örgütlü gruplar -burjuva klikler- tarafından oynanacaktır. Ve çok geçmeden devlet artık proleter değil, burjuva bir devlet olacaktır.”****

Toplumu Yönetmek için Kitlelere Önderlik Etmek

Bu meseleye önemli bir yönüyle, yani kafa/kol emeği arasındaki çelişki (el emeği ile zihinsel ya da entelektüel emek arasındaki çelişki) üzerinden bakalım. Gerçek şu ki, sosyalist toplumun işlemesi ve ilerlemesi için, önderlik ve idarenin görevlerinin ve daha genel olarak entelektüel emeğin çeşitli alanlarının yerine getirilmesi gerekiyor. Ve bu durum, işleri yapabilmek için gerekli eğitim ve becerilere sahip kişilerin olmasını gerektirir. Sosyalist toplumda, entelektüel emek doğrultusunda kitleleri giderek daha fazla öne çıkarabilecek olsak da, kafa/kol emeği arasındaki çelişkiyi tek seferde ya da çok kısa bir süre içinde aşamayacağız. Ve bununla birlikte yönetme/yönetilme çelişkisinden de kurtulamayacağız. Kitlelerin toplumun efendileri olarak rollerini giderek daha fazla oynamaları için öncü karakterde bir önderliğe ihtiyaç duyulacaktır. Bu tür bir işbölümünü gerekli kılan, altta yatan maddi koşulları (veya çelişkileri) bütün tarihsel süreç boyunca kökten söküp dönüştürmenin haricinde, bu ihtiyacın ötesine geçemeyeceğiz. Aynı zamanda bu maddi değişimlere eşlik etmesi gereken üstyapıdaki (siyasi yapı, kurumlar ve kültür alanı dahil bütün bir ideolojik alanda) dönüşümleri gerçekleştirmek gereklidir.

Eğer basit bir şekilde “öncü rol oynayan bir parti olmasın, bir devletimiz de olmasın” diyorsak, bu durumda burjuva güçlerin önderliği ve egemenliği kendi rolünü oynayacak demektir. Kafa/kol emeği arasındaki çelişkiden (ve eski toplumdan “kalan” diğer büyük toplumsal çelişkilerden) yararlanacaklar, bu çelişkileri ve siyasi ve ideolojik olarak nasıl ifadesini bulduğunu yakalayacaklar ve (teolojik terminolojiden ötürü kusura bakmayın) burjuva devletini ve burjuva üretim tarzını *dirilteceklerdir*.

Kitleler, devrim olasılığını tartışırken sık sık tüm bu bilimsel, tıbbi, idari, yönetsel ve benzeri çalışma alanlarına ilişkin “*Fakat bizler bütün bunları nasıl yapacağımızı bilmiyoruz*” der. Bazen aralıksız şekilde burjuva propagandasının, onun dünya görüşünün ve metodolojisinin

sürekli teşvik edilmesi nedeniyle, kitleler bunları nasıl yapacaklarından, hatta bütün bunları nasıl öğrenebileceklerinden dahi şüphe duyarlar. Fakat işin aslı, bu alanlarda ve toplumun tüm alanlarında uzmanlaşmayı öğrenebilirler. Bununla birlikte tüm bunları öğrenecek olsalar da, bunlara aşamalı olarak hakim olabilmeleri için kesin olarak bir önderliğe ihtiyaçları olacaktır.

Burjuvazi ve onun tüm uşakları bir gecede yeryüzünden bir anda ortadan kaybolursa, kitleler tüm bunları nasıl yapacaklarını anında bilirler mi, veya hepsini çok kısa bir sürede ve önderlik olmadan öğrenebilirler mi? Bu soruyu dürüstçe ve her türlü bilimsel yaklaşımla inceleyen herkes, basitçe bir cevap vermek zorunda kalacaktır—Hayır. Bu alanlarda gerekli tecrübe, bilgi ve becerileri edinme ihtiyacı duyan kitlelerin öneminin yanı sıra, Lenin'in yaptığı açıklamada bunun bir başka önemli boyutu daha vardır: Lenin, ekonominin kapitalist örgütlenmesi olmadan da, polis ve burjuva devlet ordusu olmadan da düzeni sağlamanın ve toplumun işleyişini sürdürmenin mümkün olduğunu kitlelerin ve toplumun öğrenmesi gerektiğini söyler. Kitlelerin, toplumu kendilerinin de yönetebileceklerini öğrenmesi gerekiyor. Kitlelerin bu yönetim sürecinin proletaryanın çıkarlarına uygun olarak ve giderek toplumun efendisi haline gelmesi temelinde niteliksel olarak eskisinden çok daha iyi bir şekilde yapılabileceğini; sermayenin egemenliği için kapitalist birikim sürecinin “ya sermayeyi zenginleştirirsin ya da işsiz kalır hiçbir geçim kaynağın olmaz” şeklinde bir zorunluluğun aslında bulunmadığını görmeleri gerekiyor.

Kitlelerin bu süreçte hem eski düzeni yıkmak hem de toplumun her alanını ele geçirmek ve dönüştürmek için devrimi sürdürmek ve tüm bunları dünya proleter devriminin bir parçası olarak yapmak için kendilerine önderlik edecek komünist bir öncüsü olmazsa, bu durumda kitlelerin toplumu ve ekonomiyi işler hale getirmenin tek alternatif yolu olarak içerdiği tüm işkence ve eziyetle birlikte kapitalist birikim sürecinin ve burjuvazinin

egemenliğinin geri gelmesinden ve buna boyun eğmeyi kabul etmekten başka bir seçenekleri de olmayacaktır. Kitleler bu konuda biraz fikir sahibidir; devrimden ve toplumu yeniden inşa etmekten bahsettiğimizde bizlere sık sık şöyle diyorlar: “İyi de bizler tüm bunları nasıl yapacağımızı bilmiyoruz ki... Biraz gerçekçi olalım, bizden tüm bunları yapmamızı nasıl beklersiniz? Böyle bir eğitimimiz yok. Bütün bu bilim, tıp ve idare işleriyle öyle bir anda nasıl baş ederiz?”

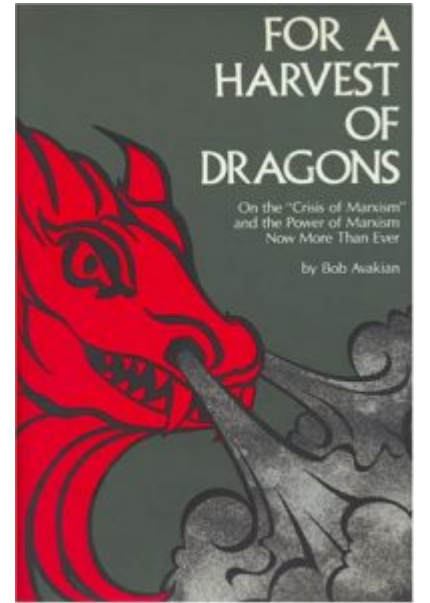
Mesele şu ki, kitleler tüm bunları öğrenmekten ve tüm bu alanların efendisi olmaktan aciz değildir; bununla birlikte bütün bunları yapamayacaklarına dair sürekli olarak burjuva propagandasıyla bombardımana tutulmuşlardır. Gerçek şu ki -ve kitleler bu konuda ısrar etmekte haklıdırlar, devrim yapma ve toplumu yeniden kurma sorunuyla boğuşurken sık sık bunu yaparlar- bunların hepsini aynı anda yapamayacaklar. Kitleler açısından sürekli, çetin ve karmaşık bir mücadele gerekecektir. Kitlelerin içinden sadece birkaç kişinin değil, kitlelerin daha geniş ve en geniş katmanlarının toplumun bu çeşitli alanlarında gerçekten ustalaşması gerekecektir. Bu mücadeleyi nihai hedefe kadar ilerletmek için, hem temel ilkeleri açısından hem de farklı bilgi ve faaliyet alanlarındaki birçok farklı özgün çelişkiye uygulanması için kitlelerin artan şekilde Marksizm-Leninizm-Maoizm’i kavraması gerekecektir. Bu durum, komünist bir dünya nihai amacına ulaşılan kadarki her aşamada, MLM’nin ilke ve yöntemlerine dayanan ve bunu uygulayan bir öncünün önderliğini gerektirecektir.

Burjuva propagandası tarafından sürekli olarak bombardımana tutulmalarına ve bunun oldukça gerçek etkilerine rağmen, temel halk kitleleri bu major farklılıkların (kafa/kol emeği arasındaki çelişki gibi) üstesinden gelinmesi konusunda, bunların yapılamayacağına -ve aslında yapılmaması gerektiğine- inanmaya daha meyilli olan küçük burjuva tabakalardan gerçekte çok daha geniş bir anlayışa sahiptir.

Önderlik İhtiyacı

Şimdi belirtildiği gibi, önderlik ihtiyacı ve bu ihtiyacı doğuran temel çelişkiler akut çelişkilerdir. Bu durum Partimizin ve Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) teori alanında (tarihsel deneyimin olumlu ve olumsuz yönlerinin özetlenmesi de dahil olmak üzere) ve pratikte boğuştuğu çok keskin bir çelişkidir.

Bu çelişki, partinin önder kademeleri ile parti önderliğini takip eden parti içindeki ve dışındaki kitleler arasındaki ilişkide yoğun bir ifade bulur. Özellikle sosyalist toplumda, bu aslında dünya çapında kapitalizmden komünizme geçiş dönemi olarak sosyalizmi tanımlayan çelişkilerin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Fakat bir kez daha, bu çelişkileri görmezden gelmek veya küçümsemek -bunların var olmadıklarını veya hızla silinebileceklerini sanmak ya da süpermen gibi tek bir müdahale ile bunların aşılabileceğini varsaymak- bu çelişkileri kitlelerin çıkarları doğrultusunda, yani komünizme ilerleme ve gerçek dünyada bu çelişkilerin gerçek sınıf mücadeleleri ile üstesinden gelerek çözümü yönünde hiçbir şey sağlamayacaktır.

Bu durum, Partinin kendisini öyle veya böyle aslında bir burjuva yönetici klikten hiç bir farkı olmayan yönetici bir grup olarak konsolide etmesinin kaçınılmaz olduğu anlamına gelmiyor. İlk olarak Marx (ve Engels) tarafından ortaya konulan ve Lenin tarafından da tekrarlanan (örneğin "Devlet ve

Devrim” içinde) proletarya diktatörlüğünün yeni bir devlet türü olması gerektiği ilkesinin derin bir önemi vardır. Bu yeni devlet biçimi, önceki tüm devletlerden niteliksel olarak farklıdır. Ve bu ilke, yani proletarya diktatörlüğünün yeni ve niteliksel olarak farklı bir devlet biçimi olduğu ilkesi, sosyalist toplumu bir geçiş evresi olarak belirleyen tüm çelişkileri çözmek için gereken bütün bir tarihsel süreç boyunca kavranmalı ve uygulanmalıdır.

Kitleleri devletin yönetimine çekme ve toplumun her alanını yönetme ve işletme görevi -üstyapının her alanında ve ekonomik temelde uzmanlıklarını artırmak için- bilinçli-vicdani bir şekilde, yoğun bir sınıf mücadelesi aracılığı ile, helezonik bir tarzda bir yandan kitleler ile onların gerçek öncüleri arasındaki, diğer yandan kapitalist yolu seçen otorite sahipleriyle çok yönlü yüzleşmelerin belirleyici noktalarına tekrar tekrar ulaşarak mücadele edilmesi ve gerçekleştirilmesi gereken bir meseledir.

Ancak Partinin rolü, hiçbir şekilde esas olarak olumsuz ifadelerle sunulmamalıdır! *Ejderhaların Hasadı İçin* kitabında yer alan Lenin’in *Ne Yapmalı?* eserindeki belirleyici noktayı (K.Venu’ya karşı polemikten bu konu yeniden vurgulanmıştır) noktayı aklımızda tutalım. Parti ne kadar yüksek örgütlü ve merkezileşmişse, ne kadar devrimcilerin gerçek öncü örgütüyse, devrimci mücadelede kitlelerin rolü ve inisiyatifi de o kadar büyük olacaktır. Daha azı değil, bu rol çok daha büyük olacaktır. Bu durum, hem Sovyetler Birliği’nde hem de Çin’deki proleter devrimin ve sosyalist devletlerin güncel tarihinde açıkça ve güçlü bir şekilde kanıtlanmış bir şeydir.

Ejderhaların Hasadı İçin kitabında ve K.Venu’ya karşı polemikte vurgulandığı gibi: “Hiçbir yerde böyle bir parti olmadan böyle bir [proleter] devrim yapılmamıştır ve böyle bir partinin olmadığı hiçbir yerde, bilinçli devrimci bir mücadelede ezilen halk kitlelerinin inisiyatifi açığa çıkartılamamıştır.” Özellikle son kısım çok önemli bir noktadır. Tüm devrimlerin bu en radikal ve özgürleştirici

olanının (ya da bu devrimdeki ilk büyük sıçramanın, yani kapitalist sistemi devirmenin) böylesi bir parti olmadan asla yapılamayacağı kısmı değil; fakat böyle bir partinin olmadığı hiçbir yerde ezilen halk kitlelerin bilinçli devrimci mücadelede inisiyatiflerinin açığa çıkartılamadığı da ayrıca doğrudur.

Parti ne kadar öncü rol oynarsa, kitleler de o kadar özgürleşir ve inisiyatifleri bilinçli devrimci mücadele içinde ifade edilir. *Ejderhaların Hasadı İçin* çalışmam içinde belirttiğim gibi, “öncü bir partinin yozlaşabileceğini, kitleler üzerinde baskıcı bir aygıtla dönüşebileceğini ve bu nedenle böyle bir partiye sahip olmamanın aslında daha iyi olduğunu iddia etmek, aslında en baştan devrim olmaması gerektiğini savunmak demektir; bu durum elbette böyle bir partiyi gerekli kılan çelişkilerin ve maddi ve ideolojik koşulların dönüştürülmesini, bütün sınıfsal ayrımların ve dolayısıyla en nihayetinde bir öncü partiye duyulan ihtiyacın da ortadan kaldırılması için böylesi bir partinin önderliğine duyulan ihtiyacı ortadan kaldırmaz.”

**Little Steven* veya *Miami Steven* olarak da bilinen Steven Van Zandt, ABD’li bir müzisyen ve aktivisttir. Kendisi ABD’li folk-rock sanatçısı Bruce Springsteen’in E Street Band grubunda gitar çalmaktadır. (Ç.N.)

**K.Venu, sosyalizmden komünizme geçişte öncü partinin belirleyici rolü meselesini reddeden ve Marksizme sırtını dönmüş Hindistan’daki eski bir Maoist liderdir. “*Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız*”, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17 içinde DKP ABD Başkanı Bob Avakian, K.Venu’nun hatalı çizgisini çürütmüştür.

***“*Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız*”, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17. s. 39.

****Kazanılacak Dünya, 1992/17. s. 42.

Öğrenmek ve Önderlik Etmek

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 17 Ağustos 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #920 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian'ın "MLM vs. Anarchism" yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [RW ONLINE:MLM vs. Anarchism Part 2: Learning and Leading \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Anarşizm, bazen son derece radikal, hatta Marksizmi daha "sol" bir konumdan eleştirir gibi görünse de, aslında özünde reformisttir.

Bununla ilgili önemli bir durum sosyalist devletlerin dünyanın çeşitli yerlerinde var oldukları dönemlerde bu devletlerin çok yoğun bir çelişkiyi barındırmaları ile kendini göstermiştir. Eğer dünya proleter devrimi dalgalar şeklinde veya sarmal şeklindeki bir süreç yoluyla ileri doğru gelişmezse, kapitalist restorasyonun temeli ve kapitalist restorasyon için savaşılan güçler belirli bir noktadan sonra sosyalist devletlerin kendi içinde niteliksel bir biçimde güç kazanırlar. Şimdi, eğer proleter devlet varken dahi böylesi bir durum mevcutken, proleter devleti *derhal ortadan kaldırmaya* çalışırsanız bu durum çok daha geçerli hale gelecektir.

Bununla birlikte, anarşizmin ve onun sınıfsal bakış açısının kısıtlılıkları açısından, verili bir toplumda yalnızca muhalefette olmak ile, iktidarı ele geçirmeyi ve dünya proleter devriminin bir parçası olarak toplumun devrimci dönüşümünü ileri taşımayı hedefleyen gerçekten devrimci bir hareketi inşa etmek arasında derin ve temel bir fark vardır. Başka bir deyişle, anarşistlerin konumunun özeti, verili bir toplum içinde gerçekten küçük burjuva eleştirmeni ya da küçük

burjuva muhalefeti olmaktır, onların konumları budur. Bu konum, aslında objektif olarak anarşizmin maddi açıdan gerçekten kapsamını ve yine büyük ölçüde anarşistlerin öznel niyetlerini ve amaçlarını gösterir. Çoğu anarşist mevcut düzenin gerçekten devrimci yıkılışını ve toplumun -bir bütün olarak dünyanın- devrimci dönüşümünü gerçekleştirmekten çok daha azını hedefler.

Anarşistlerin niyetleri ve düşünceleri ne olursa olsun, bir program ve bakış açısı olarak bu durum anarşizmin nihayetinde küçük burjuva çıkarlarının bir ifadesi olduğunu ortaya koyar. Bununla birlikte, bu durum anarşistlerin proleter devrimin düşmanları olmaya mahkum olması ve yalnızca olumsuz -veya esas olarak olumsuz- bir rol oynayacakları anlamına da gelmemelidir. Mesele şu ki, anarşist bir çizgi gerekli olan derinlikten yoksundur ve tarihi önemdeki devrimci dönüşümleri gerçekleştirmeye öncülük edemez. Öte yandan, proleter devrimci bir çizgi -komünist bir çizgi- iyi bir şekilde süreçlere önderlik ederse anarşizmin baskıcı ilişkilere karşı olumlu yönünü daha fazla açığa çıkarabilir ve bunu ileriye de taşıyabilir. Bu durum pek çok anarşistle birlik-mücadele-birlik şeklindeki bir seyirle ifadesini bulacaktır.

Eleştirilerden Öğrenmek

Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephe (PÖaBC) stratejik yönelimi hakkında yazarken, proletarya diktatörlüğü altında uzun bir tarihsel dönem boyunca küçük burjuvaziyle birlikte yaşamak ve Lenin'in ifadesiyle onu dönüştürmenin gerekli olduğunu belirttim. Küçük burjuvazi ile yaşamamanın ve onu dönüştürmenin bir yönü, bu kesimlerin sosyalist toplumda muhalefet açısından olumlu bir rol üstlenebilecekleri, halk için belli açılardan olumlu bir rollerinin olmasıdır. Bu kesimler proletaryadan farklı bir bakış açısıyla eleştirilerini yaparlar, ayrıca sosyalist toplum, devlet ve onun önderliği içindeki sorunları ortaya koyarlar.

Sosyalist toplum içinde zaten sınıfsal bölünmeler bulunacağına

göre, bu küçük burjuva tabakalar uzun bir süre sosyalist toplum içinde olacak ve kendilerini yeniden var edeceklerinden kendi sınıfsal konumlarını ifade etmenin de çeşitli yollarını bulacaklardır. Buna iktidardaki proletaryanın siyasetlerine ve çizgisine yönelik eleştirilerin yükseltilmesi de dahildir. Bir yandan bunu temelde kabul edemeyiz -yani küçük burjuvazinin eğilimlerinin ve onların bakış açısının bütün koşulları belirlemesine izin veremeyiz- ancak öte yandan, esasen anarşist bir bakış açısını (veya nihayetinde küçük burjuvaziyi temsil eden diğer bakış açılarını) ifade eden insanlardan gelen bu eleştirilerin sosyalist devletteki eksikliklere, verili bir zamanda yetersiz kalacağımız durumları işaret etme anlamında belirli bir olumlu rol oynayabileceğini kabul etmek durumundayız. Burada yetersiz kalabileceğimiz durumları kastediyorum; yani toplumu dönüştürmek, eşitsizlikleri ve bölünmeleri aşmak ve bütün bu süreci dünya ölçeğinde ilerletmek açısından verili bir durumda gerçekte neler yapılabileceği ve yapılması gerektiği bağlamında bunu söylüyorum; yoksa belirli bir idealist ütopyacılığı savunan anarşistlerin neyin mümkün olduğunu belirttikleri anlamda değil.

Öyleyse, sosyalist toplumdaki muhalefetin ve eleştirel güçlerin olumlu bir rol oynayabilecekleri belirli bir yönün olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Söylediğim gibi, bu kesimler her halükarda var olacaklarından ve herhangi bir zamanda kendi sınıfsal konumlarına politik ve ideolojik ifade vermenin yollarını arayacaklarından, bizler bunu olumlu hale getirmenin yollarını bulmak için çabalayabiliriz ve böylece bu tür eleştirilerden olumlu bir şekilde yararlanabiliriz.

Fakat aynı zamanda, dünya çapında komünizm nihai amacına ilerlemeyi mümkün kılmak için öncü bir önderliğin çok daha önemli olan rolü -niteliksel olarak çok daha önemli ve belirleyici olan rolü- kesin olarak kavranmak durumundadır. Ve bu öncü rol, şu ya da bu anarşist eğilimler de dahil olmak üzere küçük burjuva güçler tarafından gündeme getirilen

eleştirilerin doğru bir şekilde özümzenmesini de kapsar. Aynı zamanda devrimci proletaryanın bakış açısından, kendi bakış açımızdan yapılan eleştirilerin de kesinlikle çok daha önemli ve derin bir rolü vardır. Bu durum Marx'ın komünist devrim konusunda belirttiğı temel bir noktaya bizi geri götürür. Yani komünist devrimin kendini sürekli eleştiriye tabi tutması, sürekli kendini yeniden yaratması, yenilgilerinden ve başarısızlıklarından doğması ve tekrar ileri gitmesi gerektiğı noktasına...

Öyleyse küçük burjuvazi gibi diğer sınıf güçleri açısından da belirli bir tür muhalefet olmanın ve eleştiri getirmenin bir rolü varken -ve bizim bu durumu doğru bir şekilde özümsememiz, bunu proleter devrimin ilerlemesine hizmet etmesi için ele almamız zorunluyken- çok daha temel bir anlamda tüm devrimimizin kendisini sürekli olarak eleştirmesi ve bu şekilde ilerlemeye devam etmesi gerekmektedir.

Öncü parti, verili bir zamanda mutlak gerçeğe sahip olmadığını kabul etmelidir. Genel anlamda her zaman öğrenilecek daha çok şey vardır, komünistler dahil hiç kimse hata yapmaktan kaçamaz. Ancak bununla birlikte, öncü partinin öncelikleri belirleme, dikkatini ve enerjisini verili bir zamanda belirleyici meselelere ve mücadelelere yoğunlaştırma ihtiyacı, toplumda bir şeylerin yapılması gerektiğı anlamına gelmektedir. Buna öncü partinin odaklanamayacağı, belki de farkında bile olmadığı ya da sadece belirsiz bir şekilde farkında olduğu bazı önemli şeyler de dahildir.

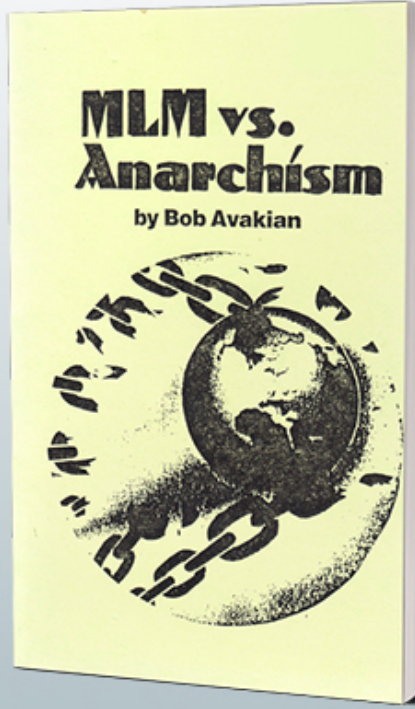
Hem iktidarın ele geçirilmesi için verilen mücadelede hem de sonrasındaki sosyalist toplumda, bir anlamda ele aldığımız öncelikli olan belirli mücadelelere ve yoğunlaşmalara bağlı olacağımız durumlar olacaktır. Toplumun diğer bazı yönlerinde, bizlerin dahil olacağı büyük mücadelelerde çok fazla yer bulamamış bununla birlikte, genel olarak benzer sorumluluğu bulunmayan toplumdaki diğer güçler açısından aslında son derece açık olan veya bizim açımızdan hemen o derece açık olmayan durumlar olacaktır. Böylesi durumlar şu an

yaşanmaktadır ve iktidarı ele geçirmek için yürüttüğümüz mücadele boyunca ve hatta sonrasındaki proletarya diktatörlüğü altında da bunlar yaşanacaktır.

Bir kez daha önemli olan şey, Mao'nun da dediği gibi öğrenmede iyi olmamız gerektiğidir. Önemli olan, diğer insanların ortaya koydukları şeyleri eleştirel bir şekilde özümseyebilmek, insanların eleştirileri de dahil olmak üzere bütün bunları doğru bir şekilde sentezleyebilmek ve bunu sadece belirli bir ülkede değil, tüm dünyada proleter devrimin ilerlemesi genel amacına hizmet etmesini sağlayacak gerekli yönelime ve metodolojiye sahip olmaktır.

Sınıfları Geride Bırakmak ve Proleter Bir Devletin Niçin Gerekli Olduğu Üzerine

Editörün Notu: Aşağıdaki makale ilk kez 17 Ağustos 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #919 içinde yayınlanmıştır. Bu makale Bob Avakian'ın "MLM vs. Anarchism" yazı dizisi içinde yer almaktadır. Kaynak için bkz: [RW ONLINE:MLM vs. Anarchism, Part 1 \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Her şeyden önce, MLM karşısında anarşizm meselesinin önemli bir yönü, bizi Lenin'in kendi zamanında anarşizme benzer çeşitli eğilimlerin gelişimi hakkında belirttiği bir noktaya götürür. Bu eğilimler, komünizmden farklı ve bazı önemli şekillerde komünizme karşıt olan çeşitli radikal eğilimlerdir. Lenin kendi tabiri ile, anarşizmin ve bu türden eğilimlerin bir anlamda "sağ oportünizmin günahlarının bedeli" şeklinde kavranması gerektiğini söylemiştir. Bir diğer ifadeyle, komünist hareketin -Marksist hareketin- yeterince devrimci olmadığı yerler ve süreçler, ya anarşizme yol açmış ya da buna güç vermiştir. Dürüst devrimci fikirli pek çok insan Marksizmden daha devrimci görüldüğü için anarşizme ilgi duyar. Burası önemli bir noktadır ve anarşizmin statükoya radikal bir şekilde karşı çıkan insanlar arasında bir eğilim olarak büyümesini sağlayan zemini gösterir. Bu durum genel olarak, en devrimci ideoloji ve program olması gereken şeyin -yani komünizmin- devrimci olmadığı veya tamamen ve sürekli olarak devrimci olmadığı, bunun yerine Marksizm maskesi takan bir reformizm türü olarak yaşaması gerçeğinin bir sonucudur.

Lenin'in anarşizmin bir anlamda "sağ oportünizmin günahlarının bedeli" olduğunu söylerken kastettiği işte budur.

Şimdi, birkaç yıl önce bu mesele üzerine bir broşür yayınlamıştık. Broşürün başlığı ve genel içeriği gerçekte Marksizm-Leninizm-Maoizm'den daha devrimci hiçbir şeyin olmadığı şeklindeydi. Revizyonist *sahte* komünizmden daha devrimci birçok şey olsa da, gerçek komünizmden -proletaryanın temel çıkarlarından, tarihsel misyonundan ve buna karşılık gelen dünya görüşünden ve bunu maddi bir gerçeklik haline getirme mücadelesinden- daha devrimci hiçbir şey yoktur. Ve her ne olursa olsun, bir şeylerin bizden daha fazla devrimci olarak sunulmasını -veya bir şeylerin bizden daha devrimci görünmesini- kabul edemeyiz.

Anarşizme karşı temel yanıtımız nedir, ve bu yanıtı verirken nasıl ilerlemeliyiz? Nihai amacımız açısından -yani tüm insanlık tarihindeki en kapsamlı devrim ile- işe başlamalıyız. Ardından oraya ulaşmak için gerçekte neyin gerekli olduğundan bahsetmek gerek. Başka bir deyişle, anarşizme karşı çıkarken *"Bakın, bunu hemen yapamayacağımızı anlamalısınız; bunu hemen ortadan kaldıramayız, sizler bir devletimizin ve bir partimizin olması gerektiğini anlamıyorsunuz!"* demek yerine -böyle yaklaşmak yerine- **tüm insanlık tarihindeki en radikal devrimi, en radikal kopuşları temsil eden komünizmin nihai amacı açısından başlamak, bunu çok net bir şekilde hedeflediğimiz gibi ortaya koymak ve sonrasında bu nihai amaca ulaşmak için mücadele etmenin ve üstesinden gelinmesi gereken çelişkilerden bahsetmek gerekir.** Aksi takdirde, gerçekte anarşistlerden çok daha radikal olduğumuz halde, anarşizmden daha muhafazakar olarak kendimizi gösterebiliriz.

Eğer anarşizmi eleştirecek ve insanlarla MLM'yi kavramaları doğrultusunda mücadele edeceksek, pek çok anarşistin radikal eğilimleriyle birleşmeliyiz. Bu radikal eğilimleri derinleştirmek ve ileriye götürmek için onlarla mücadele etmeliyiz. Bunu devrimci bir bakış açısıyla, insanlık tarihindeki en radikal dönüşümün, proleter devrimin ve onun

komünist ideolojisi açısından yapmalıyız.

Anarşistler yeni bir topluma ilişkin vizyonlarında yalnızca devletin olmaması gerektiğini değil, aynı zamanda mevcut düzenin yıkılmasını sağlayacak yerleşik-örgütlü bir devrimci önderliğin de olmaması gerektiğini savunuyorlar. Eğer bu çizgiye göre hareket ederseniz, mevcut düzeni gerçekte deviremezsiniz...

Bu broşürde de işaret edildiği gibi (“MLM’den Daha Devrimci Bir Şey Yoktur”) ve Partimizin sürekli olarak vurguladığı gibi, komünizme yalnızca ama yalnızca dünya çapında ulaşılabilir. Bununla birlikte, anarşist konumlarda -özellikle de emperyalist bir ülkede ifadesini bulurken- bir miktar, hatta bazı durumlarda oldukça fazla “emperyalist şovenizm” diyebileceğimiz şey mevcuttur. En azından nesnel içeriği açısından, onu ortaya koyanların niyetlerinden ve hatta bazı anarşistlerin belirli enternasyonalist düşüncelerinden bağımsız olarak, anarşist konum emperyalist bir ülkede öne sürüldüğünde belli bir açıdan “emperyalist yağmaya ortak olma”

programı anlamına gelir. Bunun nedeni, eğer “herhangi bir devletinizin olmaması gerektiği” şeklindeki anarşist konumu uygulayacak olursanız, bir sınıf olarak proletaryanın ve halk kitlelerinin çıkarlarını bireylerin ve küçük insan gruplarının çıkarlarının üstüne koymanın bir yolunun kalmayacak olmasıdır. Bununla birlikte, dünya devriminin çıkarlarını şu veya bu ülkedeki insanların çok daha dar çıkarlarının üstüne koymanın bir yolu da kalmaz. Bu durum özellikle emperyalist egemenlik ve yağma geçmişi olan bir ülke açısından önemli bir sorundur.

Enternasyonalist Bir Bakış Açısından

Şimdi, anarşistler yeni bir topluma ilişkin vizyonlarında yalnızca devletin olmaması gerektiğini değil, aynı zamanda mevcut düzenin yıkılmasını sağlayacak yerleşik-örgütlü bir devrimci önderliğin de olmaması gerektiğini savunuyorlar. Eğer bu çizgiye göre hareket ederseniz, mevcut düzeni gerçekte deviremezsiniz. Çünkü bunu yapmak için karşınıza çıkacak son derece organize, oldukça güçlü askeri ve siyasi güçlere, emperyalistlerin ve onların bütün bir devlet aygıtına karşı çıkmanız ve gerçekte onları yenmeniz gerekir.

Fakat şimdi bu argümanı takip edelim ve örgütlü bir karakterdeki herhangi bir devrimci önderlik olmadan eski sistemi bir şekilde yıktığınızı ve ardından anarşist konuma uygun olarak, herhangi bir devlet olmadan işleri yürütmeye çalıştığınızı varsayalım. Bu durumda, gerçekte toplumun ve ekonominin bu anarşist vizyonuyla tutarlı olacak şekilde yapılandırılması gereken bir yolun olması, toplumdaki her üretim biriminin veya üretim ve bölüşümü gerçekleştirmek için bir araya gelen küçük insan gruplarının, emeği ile üretilenin meyvelerinden ve faydalarından yararlanması gerekir. Ancak bununla ilgili pek çok sorun arasında kaçınılmaz gerçek şu ki, bunu eski emperyalist ülkenin genel uluslararası işbölümü ve emperyalist sistemin birikim sürecindeki konumundan kaynaklanan ekonomik bir temelde yaparsanız, bu durumda emperyalizmin gerçekleştirdiği yağma ve sömürü meyvelerini toplamak ve bunu “herkesin malı haline getirme” temelinde

ilerleyeceksiniz demektir. Ve bu durum, emperyalizmi devirmek için devrimci bir savaşı dahil olacak teknolojinin ve genel olarak ekonominin kaçınılmaz yıkımı ve bozulması hesaba katıldığında çok daha geçerli hale gelir. Tüm bunların yanında, büyük ve oldukça gelişmiş bir teknolojiyi ve önemli ölçüde diğer üretici güçleri, sömürünün ve yağmanın meyvelerini, yüzyıllar boyunca emperyalist egemenlik ve dünya çapındaki sömürgecilik faaliyetleri sayesinde elde edilenleri halen “miras alıyor” olacaksınız.

Öyleyse soru şu olacak: Sadece o (eski) emperyalist ülkedeki halkların yararı için mi bu meyveleri “herkesin malı yapma” yaklaşımınız olacak; yoksa önce bu üretici güçleri kullanıp ve her şeyden önce emperyalist ve sömürge ülkeler arasındaki “büyük bölünmeler” de dahil olmak üzere dünyadaki tüm sömürücü ve eşitsiz ilişkilerin üstesinden gelme hedefi doğrultusunda dünya devrimini ilerletme yaklaşımınız mı olacak?

Sınıfları Geride Bırakma Süreci

Buna ulaşmanın bir başka yolu da, toplum sınıflara bölünmüş bir şekilde devam ettiği müddetçe -böylesi bir sınıfsal ayrımın ekonomik-maddi temeli var olduğu müddetçe- proletaryanın ve halk kitlelerinin en yüksek çıkarlarının ancak sosyalist bir devlet aracılığıyla gerçekleştirilebileceğini söylemektir. Buna bağlı olarak, proleter enternasyonalizminin tam ve en yüksek ifadesi ancak böyle bir devlet yoluyla verilebileceğidir. Bu durum proleter enternasyonalizmi de dahil olmak üzere, proletaryanın çok daha geniş çıkarlarının gerçekte ifade bulabilmesinin tek yoludur. Devrilmiş sömürücülerin ve diğer gerici güçlerin muhalefetine karşı bu fiilen uygulanabilir, ve evet, dayatılabilir.

Böyle bir proleter devlet olmadan -yani bir bütün olarak proleter sınıfın çıkarlarına yoğun bir ifade ve maddi bir güç verecek birleştirici bir araç olmaksızın- ve sınıfsal ayrımların temelini henüz üstesinden gelinmediği, bunların kökünden sökülmediği böylesi koşullarda elde edebileceğinizin

“en iyisi” (ve bu yalnızca kısa bir süre devam edecektir), aslında küçük burjuva bir yaşam tarzını uygulayan, küçük burjuva tarzında faaliyet gösteren küçük insan grupları olacaktır. Ve eğer üretim araçları, her biri bu üretim araçlarının küçük bir kısmına sahip olan ve buna göre üretimi organize eden küçük insan gruplarının mülkiyetinde veya kontrolünde olsa, böyle bir durumda bu farklı gruplar arasındaki ve bu gruplar içindeki bireyler arasındaki ekonomik ilişkiler hangi araçlarla ve hangi mekanizmalarla düzenlenecek?

Mevcut kapitalist sistemin yıkılmasının ardından meta ilişkilerini ve parayı hızla -ve aslında hatırı sayılır bir süre- ortadan kaldırmak mümkün olmayacak; ve eğer bunları hemen ortadan kaldırmaya çalışırsanız kaos yaşarsınız, sonuç hem politik hem de ekonomik olarak elitlerin otoriteyi ve iktidarı tekellerinde toplayamadıkları bir toplum biçiminde anarşistlerinin idealize edilmiş vizyonundan başka bir şey olmayacaktır (Bu konu, daha sonra yeniden döneceğim belirleyici bir noktadır). Dolayısıyla, eğer böylesi bir anarşist program uygulanmış olsaydı, ekonominin farklı kesimleri ve toplumdaki insanlar arasındaki ekonomik ilişkiler ancak meta üretimi ve değişimi ilkelerine göre -ve bundan da ötesi kapitalist meta üretimi ve değişimine göre- düzenlenmiş şekilde son bulurdu. Sonuç, tam gelişmiş bir burjuvazinin ve tam gelişmiş bir burjuva toplumunun ortaya çıkmasıyla birlikte toplumun kapitalist çizgide yeniden kutuplaşması olacaktır. Ayrıca bu sonuç, dünya çapındaki emperyalist yağma ve sömürünün yeniden tesis edilmesini doğuracaktır.

“Ben ve Jerryleşme” Problemi

Diğer bir deyişle, toplumun sınıflara bölünmesine yol açan ve bunun altında yatan maddi koşulları gerçekten köklerinden söküp atmamışsanız; kafa ve kol emeği arasındaki bölünmeleri, kadınların ezilmesini içeren toplumsal işbölümünü ve diğer büyük toplumsal çelişkileri aşamamışsanız; meta ilişkileri ve para olmadan malların ve çeşitli hizmetlerin üretimini ve

bunların değişimini ifade etmeyi mümkün kılacak koşulları hayata geirememişseniz; eğer bunların hepsini dünyanın sadece bir bölgesinde değil, bir bütün olarak dünyada başaramamışsanız ve sadece küçük insan gruplarının bir araya gelip bir şeyler üretmesini sağlamaya çalışırsanız, kendinizi ekonomiyi düzenleme konusunda kapitalist ilkelere “geri dönmek” zorunda bulacaksınız.

Her şeyden önce, toplumdaki belirli bir işbölümünden kaınamayacaksınız. Bireyler veya küçük insan grupları ihtiyaç duydukları her şeyi kendi başlarına retemeyecekler. Yani, bir çeşit değiş tokuş olması gerekecek. Ve bir kez daha bunun dünya çapında bir boyutu olacak, bu süreç yalnızca bir ülke ile veya dünyanın bir bölümü ile sınırlandırılmaz. Peki bu takas nasıl bir biçim alacak? Bu değişim ve onun altında yatan üretim nasıl olacak? Belirli bir toplumdaki bölünmelerin ve eşitsizliklerin üstesinden gelmeye katkıda bulunan bir temelde olacak mı? Ve aynı zamanda dünya devrimine ve dünya çapında sınıfların ve toplumsal eşitsizliklerin ortadan kaldırılması için gerekli dönüşümlere katkıda bulunacak mı?

Gerçekte, bu küçük gruplar hem birbirleriyle mübadele ilişkilerinde hem de üretim birimleri içinde kapitalist ilişkileri yeniden üretecektir. Bir bütün olarak toplumda, bu çeşitli farklı küçük gruplardan daha yüksek olan ve bu nedenle halk kitlelerini bu yüksek çıkarlar etrafında birleştirebilen çıkarların hiçbir somutlaşmasının olmayacağı bir durumda kendilerini bulacaklardır. Ve gerçek şu ki, daha yüksek çıkarların ve otoritenin böyle bir somutlaşmış hali olmadan, toplumsal eşitsizlikleri kökünden skmenin, meta üretimini kökünden skmenin, sınıf ayrımlarına yol açan maddi temeli ortadan kaldırmanın hiçbir yolu olmayacaktır. Dolayısıyla, bu küçük üretim birimleri, hem o ülkenin hem de dünyanın daha büyük ekonomik arenasında, bir bütün olarak dünyada var olan toplam birikim süreci içinde yerlerini bulmak zorunda kalırken, kendilerini “Ben ve Jerryleştirilmiş” bir biçimde bulacaklardır. Toplumsal iyilik için bir şeyler yapma

niyetlerine rağmen, dünya ölçeğinde eşitsiz işbölümünden ve sömürücü-orantısız ilişkilerden yararlandıkları bir zeminde bazı insanların o toplumdaki diğer kişileri sömürdüğü bir duruma düşmekten kaçınamazlar.

Devlet aracılığıyla sistematik olarak kapitalizmin güçlerini bastırmak ve proletaryanın yüksek çıkarlarını gerçekleştirmek için hareket etmediğiniz sürece, kapitalist güçler daha yeni ele almaya başladığınız bu temelde yatan ekonomik ve toplumsal çelişkilerden (Lenin'in ifadesiyle) günlük, saatlik, sürekli olarak, kendiliğinden ve kitlesel ölçekte yeniden yaratılacaktır. Halkın çıkarlarının daha yüksek bir sentezini ve birliğini sağlayacak, proletaryanın ve geniş halk kitlelerinin devleti olmadan birbirleriyle değiş-tokuş yapmak zorunda olacak bu farklı üretim birimleri nesnel olarak birbirleriyle rekabete gireceklerdir. Ve bu rekabet durumu bir miktar ilerlemeye yol açacak olsa da, diğer kesimler geri çekilecek, hem ekonominin farklı sektörleri arasında hem de bu farklı sektörlerin kendi içinde daha fazla kutuplaşmaya ve eşitsizliğe yol açacaktır.

Dolayısıyla proleter enternasyonalizmi açısından ve burjuvaziyi sürekli olarak yeniden üreten bu eşitsizliklerin ve bölünmelerin gerçekten üstesinden gelmek açısından - kapitalist sistem yıkıldıktan sonra bile, sürekli olarak burjuva üretim tarzının restorasyonu için çabalayan güçleri üretir- hemen devletsiz bir şekilde bu işleri yapamazsınız. İşin aslı, sınıfsal ayrımların temelini ve buna bağlı tüm toplumsal eşitsizlikleri ve uzlaşmazlıkları tamamen ortadan kaldırıana kadar uzun bir tarihsel dönem boyunca onsuz yapamazsınız. Bu noktaya gelene kadar, proleter devlet olmadan kapitalizmin güçlerinin kuvvetleneceğini göreceksiniz ve devleti hızla ortadan kaldırmak yerine burjuva devletini - toplum üzerindeki baskıcı egemenliğini uygulayarak, burjuva üretim tarzını, hem ülke içinde hem de uluslararası düzeyde tüm sömürü ve eşitsizliğiyle güçlendirecek bir burjuva diktatörlüğünü- bulacaksınız.

Mevcut kapitalist sistem yıkıldıktan sonra, eski burjuva güçler yeni toplumda yalnızca yeniden toparlanmaya, bu toplumu sabote etmeye ve nihayetinde yıkmaya çalışmakla kalmayacak, aynı zamanda yeni burjuva güçler uzun bir süre boyunca sürekli olarak da ortaya çıkacaktır. Bu çeşitli burjuva güçler birbirlerini arayacaklar, ittifaklar kuracaklar, güçlerini toplayacaklar, uluslararası müttefikler arayacaklar ve kapitalizmi yeniden kurmak için harekete geçecekler. Proleter devlet olmadan -bu kapitalist restorasyonla mücadelede proletaryayı bir bütün olarak temsil edecek birleşik güç ve önderlik olmadan- açıkçası onları durduracak kimse olmayacaktır.

Kökten Farklı Bir Devlet

Elbette (bu dizinin ilerleyen bölümlerine yeniden geri döneceğim üzere), yeni sosyalist toplumdaki devlet, önceki tüm devletlerden kökten farklı olmalıdır. Proletaryanın ve halk kitlelerinin devrimci çıkarlarını temsil etmelidir ve bu durum, bu yeni devletin kurumlarında ve işleyişinde somut olarak ifade edilmelidir. Kitlelerin bilinçli devrimci aktivizmine güvenmeli, sürekli olarak onu açığa çıkarmalı ve onları toplumun tüm alanlarında ustalaşmaya ve dönüştürmeye giderek daha fazla dahil etmelidir ve bunu yapmak için gerekli biçimleri somutlaştırmalı ve geliştirmelidir. Nihai hedefimiz, tüm tarihteki bu en radikal devrim ile devleti ortadan kaldırmaktır; ve genel olarak, toplumdaki bir grup insanın diğerlerine hükmetmeyeceği, bir grup insanın kurumsal liderliğine artık herhangi bir ihtiyacın veya dayanağın kalmayacağı koşulları meydana getirmektir.

Dahası, sosyalist devrimlerin tarihsel deneyimi şu gerçeği dramatik bir şekilde göstermiştir ki; stratejik olarak sosyalist toplum içinde kapitalizmin restorasyonunu en çok yerleştirmeye çalışan güçler, sosyalist devlet ve sosyalist devlet içinde öncü güç olan öncü parti içinde devrime karşı çıkan, kesinlikle üst düzeydeki insanlardır. Mao'nun özetlediği gibi, sosyalist toplumdaki kapitalist restorasyonun

en büyük tehlikesi, kapitalist yolu izleyen otorite sahipleri tarafından ortaya çıkmaktadır. Bu çok keskin bir çelişkidir ve kapitalizmden, artık sınıf farklılıkları ve toplumsal eşitsizliklerin olmayacağı komünizme geçiş sürecindeki sosyalist toplumun doğasında çok derin bir temele sahiptir. Ancak sosyalizmin bu çelişkileri (kafa ve kol emeği, meta ve para ilişkileri, kadınların ezilmesiyle bağlantılı toplumsal koşullar arasındaki farklılıkların devam etmesi ve diğer büyük toplumsal çelişkiler gibi) aynı zamanda proletaryanın devrimci bakış açısını ve çıkarlarını temsil eden öncü bir partinin önderlik rolünü de gerekli kılar. Ve komünizm hedefine doğru toplumu devrimcileştirmenin hayati bir parçası olarak partinin kendisini sürekli olarak devrimcileştirme mücadelesini gerekli kılarlar. Komünizme ulaşınca kadar -ve bunun ancak dünya çapında başarılacağını burada özellikle vurgulamalıyız- devleti (ve öncü partiyi) ortadan kaldırmak için maddi (ve ideolojik) temel meydana gelene kadar, proletaryanın ve halk kitlelerinin en yüksek çıkarlarının gözetilmesi ve harekete geçilmesi için proleter devletten (ve proletarya partisinin öncü rolünden) başka bir yol bulunmamaktadır.

Proleter enternasyonalizminin gerçekten maddi bir gerçekliğe dönüştürülmesinin başka bir yolu yoktur. Aksi takdirde kapitalizmin ve emperyalizmin karakteristiği olan sınıfsal güçlerin ve sömürünün yeniden ortaya çıkmasını ve kutuplaşmasını elde ederiz. Ve böylesi bir toplumda bir kez daha, seçkin tabakalar olarak ortaya çıkan insanların, emperyalist yağma ve eşitsizliklerden, emperyalist sistemin işleyişiyle bütün olarak dünyada bununla birlikte giden uluslararası işbölümünden ve sömürünün bütün bir tarihinden elde edilen faydalardan yararlanmaları gerektiğini söyleyen türden bir *şovenizm* elde etmiş oluruz.